

O belé kačé.

2 Bila je kmetica in imela je majhne otroke. Hodila je v polje delat in puščala otroke doma ter jim dajala v skledo mleka, da med tem niso bili laini. Vsak pot so vse pojedli, zato jih je mati hvalila, da so pridni. Otroci pa pravijo: Saj ne jemo sami, ta nam hodi tudi lep tiček jest. Mati si misli, da hodi kakša mačka in je z otroci. Vendar se ji čudno zdi, ker otroci pripovedujejo od lepega, belega tička. Prepričati se hoče, kaj da je. Skrije se tedaj mati v hišo in postavi otrokom mleko v vejo kakor po navadi. Kmalu se privije bela kača z lepo krono in pod mizo ter se naj mlajšemu zviže z na ročje. Bila je mati vsa vsda. Otroci pa so božali in gladili lepega tička. Ko se kača naj, streso lepo kronico z glave sed se zopet v luknjo zgrubi. Priz ko je kača odšla, je mati skočila in otroke in krono v kraj spravila. Krono je dela v skrinji, kjer so imeli prejo. Ded je po zimi prejo vil. Vso zimo je vil, pa se ni mogel poviti. Misli si žena, kaj mora biti, morda ima krona tako moč. Dene krono prvi in kmalu je bila preja povita. Denejo krono v žito, merilo in merilo so žito, pa ni nikdar postlo; in tako so devali kronico tudi k drugim rečem, in ob kratkem ti je hiša tako opomogla, da je bila rajpremožnija. Imeli so kronico tako dolgo, dokler je bil firsti rod po hiši, ki je z belo kačo tako prijazno in lepo ravnal.

z